

[Tholstrup.]

har for nogle dage siden stillet forslag til regeringen, som også indeholder betydelige forslag til at imødegå en inflation ved at hindre, at købekraft, som der ikke ligger produktion bagved, kommer frem, altså man eliminerer den falske købekraft.

Jeg har lige en bemærkning til det ærede medlem hr. H. C. Hansen, som nævnte, at smørrets frigivelse betød en så og så stor opgang i forbruget. Jeg har i dag modtaget „Finanstidende“, og her står, at smørforbruget er steget — hvis man sammenligner de 10 uger, før smørrationeringen blev ophævet, og de 10 uger efter dens ophævelse — med 37 pct. eller med en mængde, der svarer til 6 000 t for et helt år, nemlig med 1 182 t i de 10 uger, der er gået efter smørrationeringens ophævelse, d. v. s. 6 000 t på 1 år, og da vi får 5 kr. 17 øre for det smør, vi sælger billigst, svarer det til en stigning i forbruget på 31 mill. kr. og ikke til de 100 mill. kr., som socialdemokratiet kørte frem med før valget.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Jeg er egentlig ked af, at det ærede medlem hr. Tholstrup fik lejlighed til at blande sig i den lille diskussion, som jeg syntes jeg gerne ville føre til ende med det ærede medlem hr. H. C. Hansen. Jeg skal dog trods denne tungsindighed ved tanken om det ærede medlems indblanding sige til det ærede medlem hr. Tholstrup, at den måde, han stiller problemet op på, forekommer mig at være fuldkommen ved siden af. Sandheden er jo simpelthen, som vi alle ved, at Danmark i 1950 har haft et underskud på sin betalingsbalance, og at vi også i 1951, om vi ikke foretager betydelige ændringer i landets politik, får et underskud, og at vi ingen mulighed har for at dække dette underskud uden gældsætning. Det er efter min mening al den berettigelse, der er nødvendig for at tale om de alvorlige tilstande, der er i landet.

Til det ærede medlem hr. H. C. Hansen vil jeg altså gerne have lov til at gøre et par ganske korte bemærkninger.

Jeg vil først og fremmest sige til ham, at jeg synes, det er lykkeligt for os allesammen at se ham i en helt anden og meget mere fri dressur end den, vi så ham i for blot nogle måneder siden, da han havde seletøjet på som højtæret handelsminister og før den tid som højtæret finansminister. Det var dengang, da han kunne finde på at sige i en stor debat: vi står på afgrundens rand — således som han f. eks. sagde det i den allersidste debat, han førte som minister i det høje

ting. Det ærede medlem lovede imidlertid, såsnart han var blevet færdig med at bære seletøjet, at nu ville han føre en charmeoffensiv eller i alt fald en lige så charmerende opposition som den, han selv havde været genstand for, og det har vi altså fået nogle prøver på i går og i dag. Nu beklager jeg meget, at jeg ikke havde lejlighed til at høre det ærede medlems tale i går. Man skal jo, det indrømmer jeg, ikke nøjes med at læse det ærede medlem, man skal også høre tonen og se underfundigheden i smilet for at være klar over, hvilken værdi man skal tillægge det ærede medlems ord. På tryk var de bemærkninger, han havde til mig i går, ingenlunde så charmerende, som de er i den udlægning, han har givet af dem i dag, for i dag forstår jeg, at jeg ikke skal tage særlig alvorligt, hvad han sagde i går, og deri tjener jeg ham altså gerne. Jeg tager det ikke længere alvorligt, hvad han sagde i går, og jeg indrømmer efter at have hørt hans argumenter i eftermiddags overfor de bemærkninger, jeg havde at gøre til ham, at der vist ikke var noget i dem, der var værd at tage alvorligt.

Der var kun et spørgsmål, jeg har anledning til at betragte som hørende til den mere saglige del af den diskussion, som skal føres os imellem her og ved andre lejligheder. Det var det ærede medlems spørgsmål til mig om, hvilken kastanie det var, han og hans kolleger i den forrige regering havde ansvaret for var blevet bragt på risten. Jeg skal gerne forklare ham, at jeg meget vel forstår, hvilke ubehagelige problemer prisklemmen har rejst både for den forrige regering og for os, men hvis det ærede medlem påny vil tænke over den fuldkommen forkerte og efter min opfattelse ansvarsløse pengepolitik, som den forrige regering på trods af alle advarsler førte ud til det punkt, hvortil vi nu er kommet, har det ærede medlem al mulig anledning til at stirre ikke på een, men på snesevis af kastanier, der ligger på den rist, hvorfra vi i øjeblikket er optaget af at få dem skrabet væk.

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen: Jeg takker den højtærede indenrigsminister. Jeg var så uforsigtig før at komme til at kalde ham for det ærede medlem. Nu er han kommet så langt ned på jorden, at jeg er lige ved at komme til at sige „kære Aksel“ til ham. Man skal jo passe på, men man er jo ude for så mange fristelser og så mange svingninger.

Den højtærede indenrigsminister var glad for at se mig i fri dressur, og den glæde synes